

המושפעת, אין כאן עקירה עקרית.

לא. ובזה הינו קרובים לסבירתו הרואבי', שהציג על הרמב"ם במאמר שקרה למי שמאמין בהגשמה באלהות מין. ונוכל להסכים, שככל זמן שאותו המגש לא יעשה לו פסל ותמונה, הרי לא גמור את מחשבתו, ונשודזה היא עדין בהוגה הרוח, שלא יוכל להיות בכללת בשם עקירה ויצאה מן הדת.

לב. באמונות הנוטות מכלל התורה, כמו האמונה הנוצרית והמוסמאנית, אין עיקר האรส מונת במושג האלהות שלהם, שהוא שונה ממה שהוא נכון להיות על פי יסוד אוריה של תורה, כי אם במאמר שיצא מזה הרישת המצוות המעשיות, וביטול תקנות האומה ביחס למחייתה ושלמה.

לג. בתוך עצמיות הנפש טമונות וספונות כל הנטיות היותר טובות. אמנם, צריך להוציאן אל הפעול, והפעול היותר טוב הוא הדיבור, הפעול על הרעיון והציוויל. בכך היא מאד התפילה, במאם שעלה זיה יוצאים אל הפעול ורגשי לב היותר נעלים. והחפילה היא עשויה בצורה המתאמת לרוגשי הלב, שדרך הקשחתם היא אחרות, לא אותה הדרך של ההקשחה ההגיונית. אמן כשהנפש הפרטית והלאומית היא בריאה, יזרעת היא יפה את חילתה, ואינה מתחפחת כלל מפני הסתיירות ההגיונית, כי היא ידעת ששונותה הן דרכי הרצאה של ההגין ושל ההרגשה הנשמיתית. וכשהמצב הוא כן, התפילה הולכת ופורחת, עולה היא כשלבהת העולה אליה, ללא שום מחשבות וזרות, ובלא שום עצבון רוח. אבל על ידי לדול האומה, נתמעט מהרגש הלאומי, והחתיו נשאר רק ההגין, שעם כל קותן, הוא מסעד את הרגש. אבל בכל זאת, כיין שהרגש הנשמתי במצב החולשה שלו צריך הוא להיות סמוך על שולחן אחר, ואיננו מתחפרנס מתוכו, הסתיירות מתגלות, והמלחתה מתעוררת בכל עת תפילה, המחשבות הולכות ומתרופות, והחפילה אובדת את ערכה הגדול, להחיתות את הנשמה עצם. וממילא הכוונה מתחילה, ונשארת היא מצוות אנשים מלומדה. ומתוך שאיןה מפרנסת יפה את הרגש, כשם שאיןה מתחפרנסת יפה ממני, הולכת היא לנوع על אהלי השכל והחובן. וכשהשכל מטפל הוא בידיו הקרות בתפילה החמה, בת האש השמיימת, הוא מאבד את חילתו, וממעט גם כן את אורו הבahir והקר, ונעשה שניהם יחד לקוים.

לד. אי אפשר להדק באמות בהיסטוריה הלאומי של ישראל, כי אם מי שכבר נשפטו הוטהרה על ידי תשובה מתחatta האדם המגנים ומדתו הפתוחות, או מי שנפשו לכתחילה היא נפש תהורה. כי היסוד האמתי של תוכנת האומה הישראלית, היא שאלפת הצדקה העליונה, צדקה ד' בעולם. וכל מי שנזהם באיזה חטא, לפי אותה